

Alvida Larsen: Jeg vil gerne tage den højtærede ministers beretning til efterretning og kan takke for den redegørelse, ministeren kom med, men jeg kan ikke udtrykke nogen glæde over den højtærede ministers sidste bemærkning om, at der egentlig ikke var noget at gøre. Jeg føler trang til at erindre om, at grundlaget for hele den lovgivning, vi diskuterer her, var de borgerlige partiets appel til frivilligheden og samfundssindet. Det har nu vist sig, at disse egenskaber ikke findes hos de lejlighedsindehavere, som man i første omgang har henvendt sig til, nemlig dem, som ud over eet værelse pr. person yderligere råder over 3 værelser, og jeg må derfor stille et tillægsspørgsmål til ministeren: Er ministeren stadig overbevist om rimeligheden af at opretholde loven i sin nuværende form, når det nu har vist sig, at den vil få alvorlig slagside derved, at det vil blive de mindre velstillede lejlighedsindehavere, kan man vel sige, der alene kommer til at vise samfundssindet?

Ministeren for byggeri og boligvæsen (Kjærbøl): Jeg må påny understrege, at afgørelsen af, hvor mange værelser en lejlighedsindehaver kan have til egen rådighed, er et spørgsmål, der i henhold til loven endeligt afgøres af kommunalbestyrelserne, og at sagen kun kan indbringes for boligministeriet, dersom kommunalbestyrelserne ikke kan blive enige derom. Yderligere vil jeg gerne erindre det ærede medlem om de store vanskeligheder, der i sin tid var ved at få gennemført loven her på rigsdagen. Det skulle dog være klart for enhver, at jeg ingen mulighed har for at få loven revideret og ændret, blot fordi det ærede medlem ikke er tilfreds med den i dens nuværende affattelse. Den omstændighed, at de foretagne behovsopgørelser i de store købstæder har vist, at der ikke i provinsen er brug for loven, bevirker utvivlsomt også, at der her i rigsdagen ikke vil være nogen stemning for at ændre loven i skærpende retning. Derimod har det store antal værelsesøgende, der har meldt sig i hovedstadsområdet, vist, at loven har sin berettigelse, og det betydelige antal, der her er tale om, må endda ses på baggrund af, at loven sikkert indirekte har haft betydelig virkning, idet mange både under lovforslagets behandling her i rigsdagen og efter lovens vedtagelse frivilligt har taget logerende ind for at undgå lovens tvang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Søren P. Andersen til ministeren for handel, industri og søfart.

Med hvilken begrundelse opretholder priskontrolrådet maksimalprisen på hestekød?

Søren P. Andersen: For kort tid siden ophævede kødkontroludvalget kvotaordningen for hestekød og gav fri adgang til slagting af fæl og heste. Jeg tror imidlertid, der er mange, som undrer sig over, at maksimalprisen ikke blev ophævet ved samme lejlighed. Vi står nu ved indbindingen overfor større udbud af slagtekvæg. Sidste uge var der anmeldt 13 000 stk. slagtekvæg mod 12 000 i forrige uge, hvoraf hjemmemarkedet kun skulle have 6 000.

Jeg spørger derfor den højtærede handelsminister, om det er nødvendigt at opretholde denne maksimalprisbestemmelse. Man er bange for, at prisen skal stige. Jeg tror nu ikke, der vil blive tale om nogen synderlig stigning, hvis der i det hele taget kommer nogen stigning. Både slagternes organisationer og slagterierne ønsker maksimalprisen ophævet, og jeg tror også, forbrugerne gør det. Skulle prisen på hestekød trods alt stige en smule, vil det i hvert fald fremme tilførslen af slagteheste og øge mulighederne for at få hestekød. Det er som bekendt ikke let at sælge heste til eksport. Ved den indførsel af traktorer, vi har haft i 1948, frigøres alene 15 000 heste. Der er ingen tvivl om, at en øget slagting vil betyde, at korn, der i øjeblikket fyldes i lidet værdifulde, ja, overflødige brugsdyr, kan udnyttes på en bedre måde til svine- og kreaturfoder.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Spørgsmaalet om en eventuel ophævelse af maksimalprisen på hestekød har været genstand for en række forhandlinger mellem prisdirektoratet og landbrugsministeriets kødforsyningsudvalg samt andre interesserede. Priskontrolrådet er efter disse forhandlinger og på grundlag af de herunder fremførte argumenter kommet til den opfattelse, at man ikke bør ophæve maksimalprisen på hestekød, bl. a. af den grund, at det efter priskontrolrådets mening vil medføre en betydelig stigning i prisen på hestekød; man har fra nogle sider endog anslået denne stigning til at ville blive så kraftig som helt op til 50 pct. En sådan stignings indtræden ville betyde, at hestekød, der allerede i øjeblikket er i en urimelig høj pris i forhold til førsteklases oksekød, muligvis ville blive dyrere end